

Afslag på aktindsigt i internationale mødedokumenter.

Meraktindsigt. Undtagelse fra aktindsigt sammenfaldende med tavshedspligten. Forbehold for diskretion

En journalist klagede til ombudsmanden over Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations delvise afslag på aktindsigt i dokumenterne vedrørende to internationale møder om udsendelse af afviste asylansøgere til Kosovo.

Afslaget var begrundet i beskyttelsen af væsentlige hensyn til rigets udenrigspolitiske eller økonomiske interesser (offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2). De undtagne dokumenter og oplysninger var efter ministeriets opfattelse udarbejdet ud fra en forudsætning om diskretion, hvilket tilkendegivelser fra de deltagende lande også viste. Herudover afslog ministeriet meraktindsigt med henvisning til tavshedspligten.

Ombudsmanden udtalte at spørgsmålet om meraktindsigt var uden selvstændig betydning for oplysninger undtaget efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, da retten til at afslå aktindsigt efter denne bestemmelse er sammenfaldende med tavshedspligten.

Ombudsmanden bemærkede at det navnlig i relation til det ene af de to møder faktisk kun var et enkelt land som efterfølgende havde tilkendegivet over for ministeriet at oplysningerne var afgivet under forbehold for diskretion. De tre andre lande som udtalte sig til ministeriet om spørgsmålet, havde enten selv udleveret oplysningerne allerede eller var indstillet på at gøre dette imod et gebyr.

Det afspejlede efter ombudsmandens opfattelse en betydelig tvivl om landenes indbyrdes forudsætninger for at afgive oplysningerne og om hvorvidt eventuelle diskretionsforbehold i praksis var blevet opretholdt og respekteret. Denne tvivl havde ministeriet ikke søgt afklaret.

2. marts 2008

2008-9-2

Forvaltningsret:

112.2

11241.2

11241.3

På den baggrund mente ombudsmanden ikke at ministeriet havde haft det fornødne grundlag for at anse oplysningerne for fortrolige og undergivet tavshedspligt og dermed heller ikke det fornødne grundlag for at afslå aktindsigt i oplysningerne med henvisning til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2.

Efter henstilling fra ombudsmanden traf ministeriet en ny afgørelse i sagen. Og journalisten fik herefter aktindsigt i samtlige de undtagne dokumenter. (J.nr. 2007-2990-601).

En journalist (A) bad den 12. juni 2007 Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration om aktindsigt i alle dokumenter vedrørende et internationalt møde i Wien den 4.-5. maj 2006 hvori Danmark deltog. A bemærkede at mødet, der blev afviklet under titlen "Meeting on Return to Kosovo", var organiseret og forberedt af de føderale schweiziske immigrationsmyndigheder og International Centre for Migration Policy Development (ICMPD). A beskrev detaljeret de dokumenter hun ønskede aktindsigt i. Herunder nævnte A alle dokumenter vedrørende en fact finding-mission som skulle finde sted i Kosovo efter mødet i Wien.

Ministeriet besvarede A's henvendelse i brev af 22. juni 2007. Ministeriet forstod henvendelsen som en anmodning om aktindsigt i to sager om henholdsvis "Møde om udsendelse til Kosovo den 4.-5. maj 2006" (ministeriets j.nr. 2006-4199-599) og "ICMPD – Møde i Pristina den 15.-16. august 2006 – follow up på mødet i Wien i maj 2006" (ministeriets j.nr. 2006-4199-615). Ministeriet vedlagde forskelligt materiale om det førstnævnte møde, men undtog "arbejdspapirer, udkast mv." der havde cirkuleret mellem landene i forbindelse med mødet. Ministeriet henviste i den forbindelse til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, idet repræsentanter for de deltagende lande i forbindelse med ministeriets behandling af en tidligere aktindsigtssag vedrørende samme møde havde bedt om at dokumenterne blev undtaget fra aktindsigt. Ministeriet havde nu endvidere bedt de deltagende lande om deres bemærkninger til at der blev meddelt aktindsigt i dokumenterne vedrørende det andet møde. Ministeriet ville vende tilbage til denne del af A's anmodning snarest.

Blandt sagens akter, som jeg modtog fra ministeriet, var den e-mail-korrespondance mellem ministeriet og de andre deltagende landes myndig-

heder hvori de sidstnævnte udtalte sig om hvorvidt dokumenterne fra de to møder burde undergives aktindsigt.

E-mail-korrespondancen vedrørende dokumenterne fra mødet i Wien den 4.-5. maj 2006 fandt som nævnt sted i anledning af en tidligere anmodning til ministeriet om aktindsigt. Denne korrespondance stammede fra november 2006.

Repræsentanter for to af de adspurgte lande modsatte sig umiddelbart at der blev meddelt aktindsigt i korrespondancen vedrørende mødet og udkast til dokumenter udvekslet efter mødet. Fra et tredje lands side blev det derimod oplyst at man allerede havde udleveret de pågældende oplysninger til en journalist som man havde modtaget en tilsvarende henvendelse fra; landets offentlighedslovgivning gav således ikke mulighed for at undtage oplysningerne fra aktindsigt. Repræsentanterne for et fjerde og et femte land tilkendegav herefter at materialet heller ikke efter deres opfattelse burde udleveres. Repræsentanterne fra de fire lande der modsatte sig aktindsigt, begrundede bl.a. deres modstand med at en eventuel videregivelse ville have en negativ indvirkning på det fremtidige internationale samarbejde om tvangsmæssig udsendelse af afviste asylansøgere.

Herefter meddelte repræsentanten fra et sjette land at landet til en dansk journalist fra A's avis (...) havde udleveret indbydelsen til mødet og dagsordenen, et brev af 6. juni 2006 til UNMIK vedlagt møderapporten og et brev af 21. juni 2006 fra Tyskland til UNMIK. Efter at have set bemærkningerne fra de andre lande bemærkede repræsentanten selv at man burde have oplyst dem om udleveringen af dokumenterne på forhånd. Det ville dog ikke have ændret sagens udfald da man var forpligtet af landets offentlighedslovgivning. Forskelle i landenes syn på og forpligtelser vedrørende dokumentoffentlighed kunne påvirke landets samarbejde, og man ville derfor være opmærksom på spørgsmålet fremover. Repræsentanten for det sjette land foreslog at de dokumenter der ikke måtte offentliggøres, indtil videre blev stemplet som "restricted" eller "confidential".

Repræsentanten for det første af de to lande der oprindeligt havde modsat sig aktindsigt i dokumenterne, tilkendegav senere at journalisten fra (...) også

havde rettet henvendelse til dette land og ville modtage oplysningerne imod et gebyr, jf. nedenfor.

E-mail-korrespondancen vedrørende dokumenterne fra mødet i Pristina den 15.-16. august 2006 stammede fra juni 2007. Fra det ovennævnte sjette lands side ville man heller ikke i dette tilfælde protestere imod at dokumenterne blev gjort offentligt tilgængelige. Fra det andet af de to lande der oprindeligt havde modsat sig aktindsigt i dokumenterne, forlød det nu at journalisten også havde bedt dem om oplysninger vedrørende begge møder og i henhold til landets offentlighedslovgivning ville modtage oplysningerne imod et gebyr. Repræsentanten for det femte ovennævnte land var fortsat imod udlevering af dokumenterne med samme begrundelse som nævnt ovenfor vedrørende dokumenterne fra mødet i Wien den 4.-6. maj 2006. Der forelå ikke svar på ministeriets henvendelse fra de øvrige tre lande.

I e-mail af 4. juli 2007 bad A ministeriet om at genoptage sagen idet hun bl.a. kunne dokumentere at ministeriet havde undtaget andet og mere end arbejds papirer og udkast. Hun beskrev også nærmere hvilke yderligere dokumenter det drejede sig om.

Ministeriet fastholdt afgørelsen i brev til A af 29. august 2007. Ministeriet skrev bl.a. at de lande der deltog i mødet den 4.-5. maj 2006, over for ministeriet havde tilkendegivet at de ikke ønskede at der blev givet aktindsigt i de dokumenter som blev udarbejdet i forbindelse med mødet. Undtagelsen af "arbejds papirer, udkast mv." under henvisning til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, omfattede derfor de nævnte dokumenter uanset disses eventuelle endelige form. Ministeriet vendte herefter tilbage til aktindsigtsanmodningen vedrørende mødet i Pristina den 15.-16. august 2006. Ministeriet vedlagde som det eneste dokument herfra en foreløbig tidsplan for mødet. Samtlige sagens øvrige dokumenter undtog ministeriet således fra aktindsigt i medfør af offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Ministeriet lagde også her vægt på at der blandt de fremkomne tilkendegivelser fra andre deltagende lande var ønske om at der ikke blev givet aktindsigt i dokumenterne fra mødet.

Ministeriet tilføjede at det forhold at A fra andre landes myndigheder måtte have modtaget kopi af yderligere dokumenter fra de to møder, ikke kunne begrunde at hun blev meddelt aktindsigt i videre omfang end beskyttelseshen-

synet efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, gav mulighed for. Ministeriet var således som offentlig dansk forvaltningsmyndighed bundet af dansk lovgivning, herunder af reglerne om meddelelse og begrænsning af aktindsigt som var fastsat i offentlighedsloven. Det var indgået i ministeriets vurdering om det forhold at myndighederne i andre lande måtte have meddelt A aktindsigt i dokumenterne fra de to møder, indebar at dokumenterne måtte anses for offentligt tilgængelige og derfor ikke var omfattet af beskyttelseshensynet i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Ministeriet havde dog ikke fundet at det var tilfældet, da det ikke var bekendt med at indholdet af dokumenterne var offentligt tilgængelige i pressen eller på anden måde var gjort offentligt tilgængeligt.

A klagede over ministeriets afslag på aktindsigt til mig i brev af 30. august 2007. Hun mente ikke at ministeriets begrænsning af aktindsigten var nødvendig for at beskytte "væsentlige" hensyn til rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser som forudsat i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. A havde bl.a. på baggrund af dokumenter modtaget fra Norge og Sverige i samme sag og et interview med en højtstående medarbejder i FN's Mission i Kosovo (UNMIK) grund til at formode at Danmark via ministeriet sammen med en række andre europæiske lande havde lagt og fortsat lagde pres på UNMIK og FN's Flygtningehøjkommissær (UNHCR) og selvstyremyndighederne i Kosovo for at få lov til at sende flygtninge tilbage som landene ikke ønskede at tage imod. Danmarks, Tysklands, Østrigs, Schweiz' og muligvis andre af de involverede landes interesse i at eksistensen af en sådan aftale ikke kom til offentlighedens kendskab, faldt efter A's opfattelse ikke ind under beskyttelseshensynet bag offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2.

I brev af 11. september 2007 bad jeg ministeriet om en udtalelse i anledning af klagen. Jeg bad om at ministeriet – ud over at komme ind på det som var anført i klagen – uddybe sin bemærkning i afgørelsen af 29. august 2007 om at ministeriet som offentlig dansk forvaltningsmyndighed var bundet af dansk lovgivning, herunder af reglerne om meddelelse og begrænsning af aktindsigt som var fastsat i offentlighedsloven. Jeg bad særligt ministeriet komme ind på hvordan det anførte forholdt sig til princippet om meroffentlighed i offentlighedslovens § 4, stk. 1.

Jeg modtog ministeriets udtalelse i brev af 6. november 2007. Ministeriet oplyste at det på baggrund af A's klage til mig på ny havde vurderet om der indgik oplysninger som ikke var omfattet af beskyttelseshensynet i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2, i sagsakterne vedrørende de to møder. Ministeriet havde herefter i et brev også sendt den 6. november 2007 meddelt A aktindsigt i yderligere en række dokumenter og oplysninger om de to møder. Ministeriet vedlagde en liste over de pågældende dokumenter. For så vidt angik de øvrige dokumenter og oplysninger om de to møder, henholdt ministeriet sig til afgørelserne af 22. juni og 29. august 2007 og henviste i den forbindelse på ny til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Ministeriet anførte derpå følgende:

"Det af ministeriet udøvede skøn i denne sag, blev foretaget på baggrund af tilkendegivelser, som Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration modtog i forbindelse med ministeriets forespørgsel til de øvrige deltagende lande om deres holdning til en eventuel videregivelse af dokumenter og oplysninger fra møderne.

Blandt de indkomne tilkendegivelser fra de andre deltagende lande var således ønske om, at der ikke blev givet aktindsigt i dokumenterne fra møderne, idet videregivelse heraf fandtes at ville have en negativ indvirkning på det fremtidige internationale samarbejde om tvangsmæssig udsendelse af afviste asylansøgere. Det blev i samme forbindelse tilkendegivet, at det var af afgørende betydning for det internationale samarbejde på udsendelsesområdet, at udvekslingen af erfaringer og informationer kunne foregå uden, at oplysningerne fra møderne og dokumenter udfærdiget i forbindelse hermed, blev videregivet til udenforstående.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at tilbageholdelsen af en række dokumenter fra de to internationale møder, udspringer af Danmarks legitime interesse i også i fremtiden at kunne samarbejde med andre lande om tvangsmæssig udsendelse af afviste asylansøgere.

Det bemærkes i den forbindelse, at internationalt samarbejde på udsendelsesområdet forudsætter en betydelig grad af diskretion, hvilket tilkendegivelser fra de deltagende lande også afspejler.

Særligt for så vidt angår det af Folketingets Ombudsmand anførte vedrørende spørgsmålet om, at ministeriet som dansk forvaltningsmyndighed er bundet af dansk lovgivning, bemærkes at det forhold, at andre lande i videre omfang end Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration måtte have meddelt (A) aktindsigt, efter ministeriets opfattelse ikke indebærer, at beskyttelsesbehovet i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, gør sig gældende med væsentlig mindre vægt.

Ministeriet har også i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af tilkendegivelser fra andre deltagende lande, at videregivelse af dokumenter og oplysninger fra møderne fandtes at ville have en negativ indvirkning på det internationale samarbejde på udsendelsesområdet. Ministeriet finder ikke, at en sådan konsekvens er i Danmarks interesse.

Det er på denne baggrund, at ministeriet som offentlig dansk forvaltningsmyndighed anser sig for bundet af dansk lovgivning, herunder af bestemmelsen i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, og af de i bestemmelsen indeholdte betingelser for udøvelsen af skønnet i den konkrete sag.

På baggrund af klagen til Folketingets Ombudsmand har ministeriet endelig på ny vurderet, om ministeriet i henhold til princippet om meroffentlighed i videre omfang end meddelt ved breve af 22. juni 2007 og 29. august 2007 og dags dato, kan give (A) aktindsigt i dokumenter og oplysninger vedrørende de to internationale møder om udsendelse af afviste asylansøgere til Kosovo.

Ministeriet har imidlertid ikke fundet, at der var grundlag herfor. Det er således Integrationsministeriets opfattelse, at de undtagne dokumenter og oplysninger er udarbejdet ud fra en forudsætning om diskretion de deltagende lande imellem, hvilket tilkendegivelser fra andre deltagende lande også viser.”

A kommenterede ministeriets udtalelse over for mig i brev af 26. november 2007 og bekræftede at hun fastholdt klagen til mig også efter modtagelsen af det yderligere mødemateriale. I brev til A af 23. april 2008 udtalte jeg:

Ombudsmandens udtalelse

”1. Min undersøgelse drejer sig om ministeriets delvise afslag på aktindsigt i de to sager om møderne i Wien den 4.-5. maj 2006 (ministeriets j.nr. 2006-4199-599) og Pristina den 15.-16. august 2006 (ministeriets j.nr. 2006-4199-615).

Vedrørende det første møde må jeg efter min gennemgang af sagen lægge til grund at ministeriet har udleveret alle sagens tre dokumenter. Heraf ses ministeriet alene at have undtaget dele af en mødeinvitation af 5. april 2006 fra de føderale schweiziske immigrationsmyndigheder og ICMPD (akt nr. 1).

Ministeriets delvise afslag på aktindsigt i sagen om det andet møde omfatter akterne nr. 10, 13-16, 23-24 og 26-27. Herudover har ministeriet undtaget dele af en indberetning af 30. juli 2006 fra ministeriets attaché i Pristina (akt nr. 51).

Efter min gennemgang af sagen kan jeg bekræfte at de undtagne dokumenter og oplysninger som oplyst af ministeriet består i (e-mail-)korrespondance imellem de deltagende lande og udkast til arbejds papirer der har cirkuleret landene imellem. De undtagne oplysninger fra indberetningen fra ministeriets attaché vedrører de deltagende landes tilkendegivelser under et møde den 27. juli 2006 og må antages at være undergivet de samme betingelser for aktindsigt som de øvrige undtagne dokumenter og oplysninger.

2. Ministeriet har som begrundelse for at begrænse aktindsigten henvist til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse kan retten til aktindsigt begrænses i det omfang det er nødvendigt for at beskytte væsentlige hensyn til rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser, herunder forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner.

Herudover fremgår det af ministeriets udtalelse af 6. november 2007 at ministeriet fortsat ikke mener at kunne meddele aktindsigt i de omhandlede dokumenter efter princippet om meroffentlighed.

I afgørelsen af 29. august 2007 har ministeriet endvidere henvist til at ministeriet er bundet af dansk lovgivning, herunder af offentlighedslovens regler om 'begrænsning' af aktindsigt.

Offentlighedsloven indeholder kun én regel der sætter en pligtmæssig grænse for aktindsigt, nemlig bestemmelsen om meraktindsigt i offentlighedslovens § 4, stk. 1, 2. pkt., hvorefter en myndighed kan give aktindsigt i videre omfang end fastsat i loven og dennes undtagelsesbestemmelser medmindre andet følger af regler om tavshedspligt mv.

På den baggrund går jeg ud fra at ministeriets bemærkning om at man er bundet af lovens regler om begrænsning af aktindsigt, sigter til grænsen for meraktindsigt, dvs. tavshedspligten.

Spørgsmålet er herefter om ministeriet med rette har lagt til grund at ministeriet er afskåret fra at give (mer)aktindsigt i de omhandlede dokumenter på grund af tavshedspligt.

De almindelige bestemmelser om tavshedspligt findes i straffelovens §§ 152 ff og i forvaltningslovens §§ 27 ff. Tavshedspligtens genstand er 'fortrolige' oplysninger. Se om fortrolighedsbegrebet i straffeloven, offentlighedsloven og forvaltningsloven Hans Gammeltoft-Hansen i Festskrift til Claus Haagen Jensen (2007), s. 13 ff. De hensyn som efter offentlighedslovens § 13 kan begrunde afslag på aktindsigt, indgår også i de hensyn som kan bevirke at en oplysning må anses for fortrolig. I denne sag har ministeriet henvist til hensynene i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. En bestemmelse svarende hertil findes i den almindelige regel om tavshedspligt i forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2. Er en oplysning fortrolig fordi det er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn af den karakter der er nævnt i forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2, kan og skal myndigheden afslå en anmodning om aktindsigt i oplysningen efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Bestemmelsen om meraktindsigt er for oplysninger af denne karakter uden selvstændig betydning da området for tavshedspligt og området for retten til at give afslag på aktindsigt er sammenfaldende.

Det er almindeligt antaget at oplysninger som i forvejen er offentligt tilgængelige, ikke er af fortrolig karakter og dermed ikke undergivet tavshedspligt, jf. John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (1999), s. 498, og Asbjørn Jensen mfl., Kommenteret straffelov – Speciel del, 8. omarbejdede udgave (2005), s. 118 f.

Det gælder ikke alene hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige her i landet, men også hvis de er offentligt tilgængelige i udlandet, jf. sagen gengivet i Folketinget Ombudsmands beretning for 1990, s. 58 ff*, og forudsætningsvis Østre Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2006, s. 65 ff. En myndighed vil som altovervejende hovedregel ikke være berettiget til at meddele afslag på aktindsigt i offentligt tilgængelige oplysninger.

Det fremgår af sagen at en del af de dokumenter som ministeriet nægtede aktindsigt i, faktisk er udleveret eller kan udleveres i henhold til offentlighedsordninger i flere af de lande som deltog i møderne.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration mener imidlertid ikke at det at andre lande har givet aktindsigt i videre omfang end ministeriet, bør medføre at beskyttelsesbehovet i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, har væsentlig mindre vægt. Ministeriet henviser til tilkendegivelser fra andre deltagende lande som har fundet at videregivelse af dokumenter og oplysninger fra møderne ville have en negativ indvirkning på det internationale samarbejde på udsendelsesområdet. De undtagne dokumenter og oplysninger er efter ministeriets opfattelse udarbejdet ud fra en forudsætning om diskretion de deltagende lande imellem – hvilket tilkendegivelser fra andre deltagende lande også viser.

Hertil bemærker jeg at et andet lands forbehold om diskretion, når det afgiver oplysninger til Danmark og andre lande som led i et diplomatisk samarbejde, ofte vil kunne begrunde hemmeligholdelse efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2.

Et forbehold om diskretion skal imidlertid have foreligget med tilstrækkelig klarhed og sikkerhed allerede på det tidspunkt hvor oplysningerne blev afgivet. Det er altså ikke tilstrækkeligt at det andet land som oplysningerne stammer fra, i alle tilfælde må forventes at reagere negativt hvis oplysningerne gøres offentligt tilgængelige. Den negative reaktion fra det andet land skal være begrundet i objektive omstændigheder der på daværende tidspunkt gjorde det kendeligt for modtageren at oplysningerne blev afgivet under forbehold om diskretion. De objektive omstændigheder kan f.eks. være udtrykkelige tilkendegivelser fra oprindelseslandet i form af fortrolighedspåtegninger eller lignende eller en stiltiende, indbyrdes anerkendt og efterlevet kutyme de delta-

gende lande imellem. Det må også kunne lægges til grund at de deltagende lande fortsat opretholder og respekterer forbeholdet i praksis.

Der kan imidlertid også tænkes tilfælde hvor de deltagende landes indbyrdes forudsætninger om diskretion afviger fra hinanden, eller hvor eventuelle diskretionsforbehold i praksis ikke er blevet overholdt og respekteret. Her må det konkret vurderes om det eller de lande der må forventes at reagere negativt hvis oplysningerne udleveres, har haft en objektivt begrundet formodning om at oplysningerne ikke ville blive udleveret. De kan f.eks. have oplyst de øvrige lande om at oplysningerne for deres vedkommende blev afgivet under forbehold om diskretion.

Netop i den foreliggende sag synes landenes efterfølgende tilkendegivelser om aktindsigtsspørgsmålet at afspejle en betydelig tvivl om deres indbyrdes forudsætninger om fortroligheden af de oplysninger der blev afgivet som led i det internationale samarbejde på hjemsendelsesområdet. Da oplysningerne i flere af landene allerede er undergivet aktindsigt, kan det også give anledning til en vis tvivl om eventuelle diskretionsforbehold i praksis har været opretholdt og respekteret.

Denne tvivl mener jeg burde have givet Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration anledning til at undersøge om det forbehold om diskretion der nævnes i ministeriets afgørelse, forelå med den fornødne klarhed og sikkerhed da oplysningerne blev afgivet, og har været overholdt og respekteret af de øvrige deltagende lande i praksis.

Ministeriet har imidlertid kun fremhævet tilkendegivelserne fra de lande der modsatte sig udlevering af oplysningerne med henvisning til at de var afgivet under forbehold om diskretion.

Til det bemærker jeg at det navnlig i relation til oplysningerne vedrørende mødet i Pristina den 15.-16. august 2006 faktisk kun var et enkelt land der modsatte sig at oplysningerne blev udleveret. De tre andre lande der besvarede ministeriets henvendelse, oplyste derimod at de enten selv havde udleveret oplysningerne eller var indstillet på at gøre dette imod et gebyr.

På den baggrund mener jeg ikke at ministeriet har haft det fornødne grundlag

for at anse oplysningerne for fortrolige og undergivet tavshedspligt og dermed heller ikke det fornødne grundlag for at afslå aktindsigt i oplysningerne med henvisning til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2.

Jeg har gjort ministeriet bekendt med min opfattelse og henstillet at det træffer en ny afgørelse i lyset af det jeg har anført.”

I en ny afgørelse til A af 23. april 2008 meddelte ministeriet herefter aktindsigt i samtlige de dokumenter og oplysninger som ministeriet tidligere havde undtaget fra aktindsigt efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. På den baggrund foretog jeg mig ikke mere i sagen.

NOTE: (*) FOB 1990, s. 58.